

Καθώς ήλθατε στο Ιράν

Το Ιράν αποδείχτηκε η πιο φιλόξενη χώρα που έχουμε επισκεφτεί μέχρι σήμερα. Όμως, γιατί τόσοι φοβούνται να ταξιδέψουν εκεί;

ΤΟ κλίμα είναι ζεστό και ξηρό και η ατμόσφαιρα χαλαρή εδώ, στη Γιαζντ, μια πανάρχαια πόλη ανάμεσα σε δύο ερήμους στο νοτιό κέντρο του Ιράν. Είμαστε σε ένα παλιό αρχοντικό που έχει μετατραπεί σε ξενοδοχείο με εσωτερική αυλή και χαγιάτι γεμάτο χαλιά. Δε χρειάζεται να κάνεις τίποτα εδώ για να αισθανθείς ότι είσαι αλλού. Αρκεί να φύγεις δύο στενά πιο πέρα, για να καθείς πίσω στους αιώνες. Η παλιά πόλη της Γιαζντ, χτισμένη εξ ολοκλήρου από τούβλα λάσπης, είναι μία από τις αρχαιότερες που έχουν μείνει ζωντανές σε όλο τον κόσμο. Κάπου εδώ, ανάμεσα σε ένα κείμενο που πρέπει να χωρέσει τις εμπειρίες ενός μήνα και σε έναν πολιτισμό που γέννησε την αρχαιότερη γνωστή θρησκεία, το ζωροαστρισμό, προσπαθούμε να πιάσουμε το νόημα αυτής της υπέροχης χώρας. **Τελικά, τι είναι το Ιράν;**

AKHΣ ΤΕΜΠΕΡΙΔΗΣ, Α.Τ., ΒΟΥΛΑ ΝΕΤΟΥ

Τουρκία για προθέρμανση

Είναι παράδοξο να είσαι κοντά δέκα μήνες στους δρόμους, κι όμως νιώθεις ξοφλημένος-ως ταξιδιώτης έπειτα από μόνο ενάμιση μήνα στην Ελλάδα. Με παραπάνω κιά και με εκείνη την απαισιοδοξία που το περιβάλλον σου μεταδίδει. Πού πας τώρα; Δε φοβάσαι το Ιράν και το Πακιστάν; Κι αν κολλήσεις μικρόβια στην Ινδία; Κι όταν γυρίσεις τι θα κάνεις; Πώς θα προγειωθείς στη νορμάλ ζωή; Τέτοια ερωτήματα -από φίλους μάλιστα- είναι που σου τσακίζουν, ανόχι το ηθικό, τα νεύρα! «Προσπέρνα», που λέει και ο Στράτης...

Κάπως έτσι φεύγουμε «σκουριασμένοι» από τη Θεσσαλονίκη. Χωρίς κέφι, ομολογούμενως. Κάνουμε μία στάση στο Νέστο και μετά αρχίζει να ρίχνει τουλούμια. Έχει βραδιάσει όταν φτάνουμε στα σύνορα. «Να μείνετε εδώ» μας λέει ο Θανάσης ο αστυνομικός. Όχι, θέλουμε να ξεκουμιστούμε από την Ελλάδα. Βράδυ με βροχή. Πρώτη νύχτα, ανοήγηση τη σκηνή και κοιμόμαστε σε βενζιναδικο, στο δρόμο προς το Τσανάκαλε. Έτσι, για να μπορούμε με τη μία στα βασιλιά.

Το τέρας από τα παράλια της Μικράς Ασίας είναι σε fastforward. Μόνο για να βρει τα σπίτια των παππούδων του αξίζει να περιηγηθεί κανείς από το Τσανάκαλε μέχρι τη Σμύρνη. Όλα είναι τόσο «δικά μας», η φύση, το Αιγαίο, τα χωριά, που νιώθεις σαν να μην έφυγες από την Ελλάδα. Μόνο οι μιναρέδες κάνουν τη διαφορά. Έτσι, μετά την κομπολοπίτσια Σμύρνη, παίρνουμε το δρόμο για την Ανατολία. Παμούκαλε, Ικόνιο, Άγκυρα και απόμερη Καπαδοκία. Το κατάξερο οροπέδιο της Ανατολίας -σε υψόμετρο 1.000-1.200 μ.- είναι μονότονο, αλλά ταξιδιάρικο. Όσο για την αισθητική της τουρκικής επαρχίας; Καλοί δρόμοι με νησίδα στη μέση, στρατόπεδα παντού, τερατώδεις πολυκατοικίες στα περικόρια των πόλεων και μαγαζιά με τεράστιες πινακίδες και μιναρέδες -αυτή η καρτ ποστάλ της τουρκικής επαρχίας. Το ρεπεράζ διακόπτεται στην Καπαδοκία. Εκεί αρχίζει το γύρισμα. Στρατοπεδεύουμε στο Γκίόρεμε για τέσσερις ημέρες και δε λέμε να ξεκολλήσουμε. Λίγο το σουρεάλ τοπίο, με τους φαισειογενείς κωνικούς σχηματισμούς, λίγο ο πολιτισμός που έχει αναπτυχθεί εκεί από τους παλαιοχριστιανικούς χρόνους, λίγο οι ξεριζωμένες -από την ανταλλαγή των πληθυσμών- ελληνικές παροικίες, που έχουν αφήσει πίσω τους αρχοντικά και εκκλησίες σκαμμένες στο βράχο, σε κάνουν να ανακαλύπτεις κάθε ώρα και κάθε καινούργιο. Όμως, πιο πολύ σε κερδίζει η μελάνια ευγένεια των Τούρκων. Σε μια 100% τουριστική περιοχή, ο Τουρκαλός παραμένει πιο αγνός από τον αντίστοιχο... Ελληναρά. Δε σε βλέπει σαν ζωντανό ευρώ, δε σου πουλάει μούρη, σου ανοίγει εύκολα το σπίτι του και συχνά θέλει να σου δώσει -παρα να σου πάρει- κάτι: ένα φλιτζάνι τσάι, μία φραντζόλα ψωμί, μία πληροφορία, ένα ναζάρ μποντσούκ (φυλακτό για το κακό μάτι), μία καλή κουβέντα, τέλος πάντων. Ειδικά όταν πεις ότι είσαι Γιουνάν.

Από τη Σιβιά και μετά, αντιλαμβάνονται ότι είσαι πλέον στα βόρεια της Ανατολίας. Μόνο νταλικές για το Ιράν προσπερνάς, πλέον. Σκληρό τόπος αυτός, γεμάτος άγωνα-χιονισμένα τα περισσότερα- βουνά. Έντονο το κουρδικό στοιχείο εδώ, που φυσικά νιώθει καταπιεσμένο. «Ο Ερντογάν δεν είναι δημοκράτης» μας λέει ένας Κούρδος. Πες τα, καρντάση μου! Μέχρι το Ερζερούμ συναντάμε συνεχώς στρατιωτικά φορτηγά που μεταφέρουν άρματα μάχης από την επίθεση-ξεκαθάρισμα στο κουρδικό τμήμα του Ιράκ. Οι μόνοι τουρίστες που φτάνουν στη βορειοανατολική εσοχιά της χώρας το κάνουν για να αναρριχηθούν στο Αραράτ, το ψηλότερο όρος της Τουρκίας. Όταν διακρίνεις στα αριστερά τη χιονισμένη κορυφή μέσα από τα σύννεφα, σημαίνει ότι έχεις φτάσει στα σύνορα με την Αρμενία και το Ιράν.

Η ζωή σε μια ισλαμική «δημοκρατία»

Είμαστε κάπως σφηνμένοι όταν μπαίνουμε στο Ιράν είναι η αλήθεια. Η χώρα τελεί υπό καθεστώς οικονομικού εμπάργκο, μιας και ανήκει στον «άξονα του κακού», κατά τη βλακώδη ρήση του Μπους. Έχει έναν ακραίο πρόεδρο, τον Αχμαντζάντ, οι διπλωματικές σχέσεις με τη Δύση είναι εν γένει κομμένες και οι φίμες για την ανάπτυξη ηερνικού οπλοστασίου δίνουν και παίρνουν στα διεθνή μέσα. Μπαίνοντας, η Βούλα φορά ένα σαρίκι, ενώ κρύβουμε καλά τα laptop, τις κάμερες και τα δορυφορικά, για να μη μωρσει κανείς τη δημοσιογραφική μας ιδιότητα. Στα σύνορα ξεδεύουμε μιάμιση ώρα για διατυπώσεις, αλλά είναι όλοι πολύ φιλικό. Μόνο αν έχουμε αλκοόλ μαρτυρωτών -αφού απαγορεύεται διά ροπάλου στη χώρα-, και μας ανοίγουν την μπάρνα να περάσουμε.

Η πρώτη εντύπωση από το Ιράν; Η κακογουσιά που επικρατεί σε κάθε πόλη. Κίτριά εκτρώματα, πλατείες με κίτρινες και φωτογραφίες ηρώων του πολέμου με το Ιράκ και των «αγιατολάδων» παντού. Τα μαγαζιά είναι πολλά, αλλά φίρμες πολυεθνικών δε βλέπεις -λόγω εμπάργκο, φυσικά. Οι δρόμοι είναι καλοί. Κυκλοφορούν ακόμη παλιά Hillman (Peikn εδώ) αλλά και τα πιο σύγχρονα Peugeot 405 και Kia Pride, εγχώριας φυσικά κατασκευής.

ΟΔΗΓΟΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ

- ▶ Να έχετε μετρητά μαζί σας. Τα ATM δεν είναι συμβατά με το σύστημα VISA/Citrus.
- ▶ Στις τουσάτες το χαράκι είναι περιτά. Παντού υπάρχει πίσω για να πιυθείς.
- ▶ Σύμφωνα με το χιτζάμπ (κώδικας ενδυμασίας), οι γυναίκες πρέπει να καλύπτουν δημοσίως τα μαλλιά και όλα τα μέρη του σώματος, με εξαίρεση τα άκρα. Οι καμπίλες δεν πρέπει να διακρίνονται!
- ▶ «Τσαρόφ» λέγεται ο κώδικας ευγένειας στο Ιράν. Αν σας προσφέρουν κάτι δωρεάν, αρνηθείτε το δύο, τρεις φορές πριν το δεχτείτε τελικά.
- ▶ Γυναίκες και άντρες δεν ανταλλάσσουν χειραψία.
- ▶ Σε καμία περίπτωση μην ασκήσετε κριτική στον Χομενεί και στο ισλαμικό σύστημα της χώρας.
- ▶ Να οδηγείτε αμυντικά. Βγαίνουν από παντού επιζήτοντας ότι ο άλλος θα φρενάρει. Κανείς δε θέλει να μπλέξει σε σύγκρουση.
- ▶ Οι επεύθερες σχέσεις, το σεξ με ξένους και η ομοφυλοφιλική θεωρούνται ποινικά αδικήματα. Οι περιπτώσεις δημοσίως απαγορεύονται.
- ▶ Το αλκοόλ και τα ναρκωτικά είναι κολλήματα. Μη αλκοολούχα μπύρα κυκλοφορεί σχεδόν παντού.
- ▶ Προσοχή στις τιμές! Οι ντόπιοι αναφέρονται σε τομάν (=10 ριάτ).
- ▶ Διάφορα site (βλ. youtube) είναι μηποκαρισμένα. Κόντε «κλήκ» στο www.909.us για να μπειτε παντού!

Για να τα μιλήτε... φαρσί!

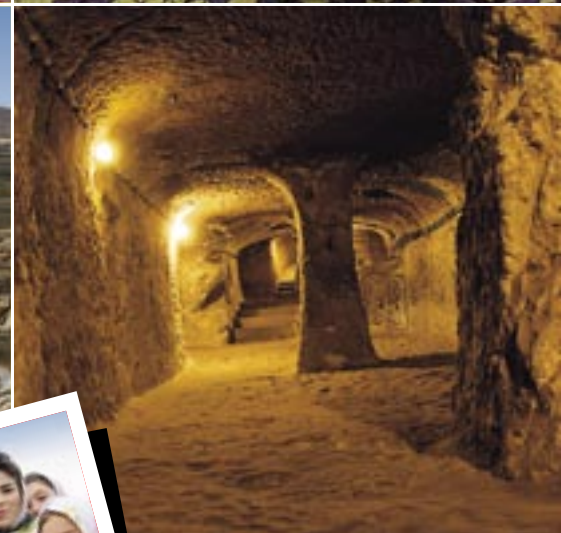
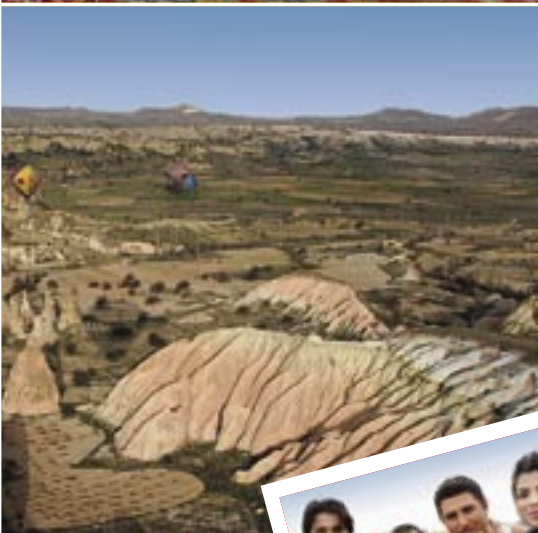
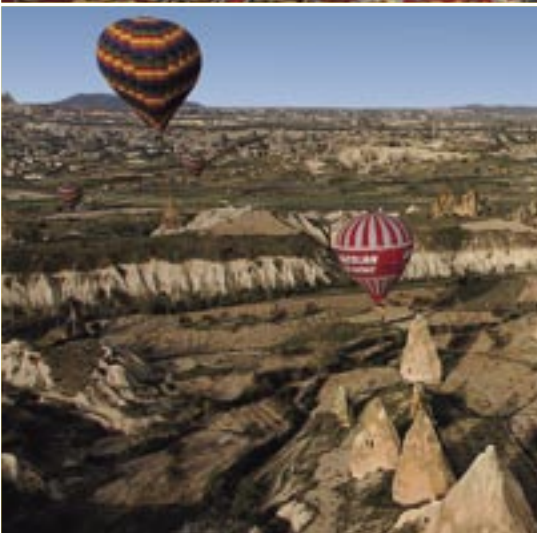
Το φαρσί (περσικό) είναι η επίσημη γλώσσα του Ιράν. Αρκετές ρίζες είναι κοινές με τα ελληνικά, η γραφή όμως είναι αραβική.

Γεια: Σαλήμ **Ευχαριστώ**: Μερσί **Παρακαλώ**: Λόφταν **Συγγνώμη**: Μπεμακόντ **Ναι**: Μπάθε **Όχι**: Να **ΟΚ**: Ντορόστ **Αγγλικά**: Εγκλίσι **Ελληνικά**: Γιουνάν **Πού είναι**: Κοτζάστ **Πόσο κάνει**: Τσαντ-έ; **Ψωμί**: Νουν/Λαβάς (ανάλογα με τον τύπο) **Τουαλέτα**: Τούβαητ **Φτηνά**: Αρζούν **Ακριβά**: Γκερούν **Αυτοκίνητο**: Μασίν

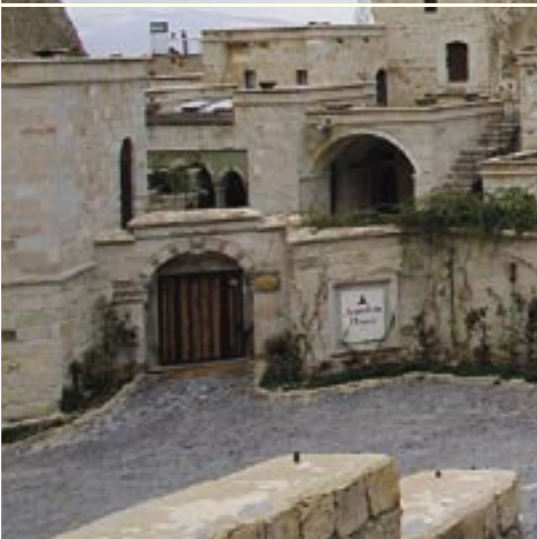
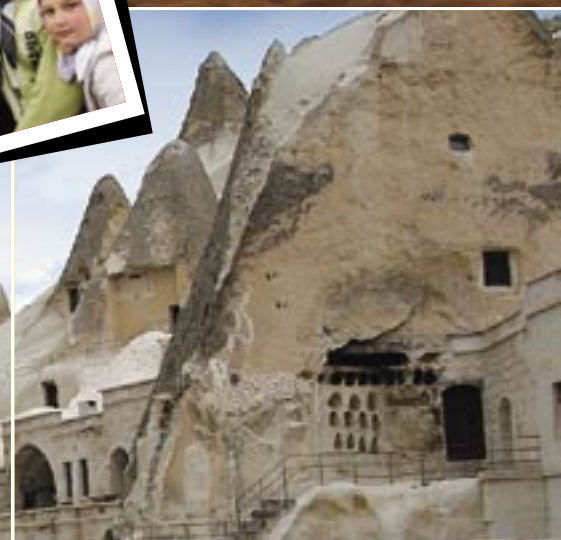
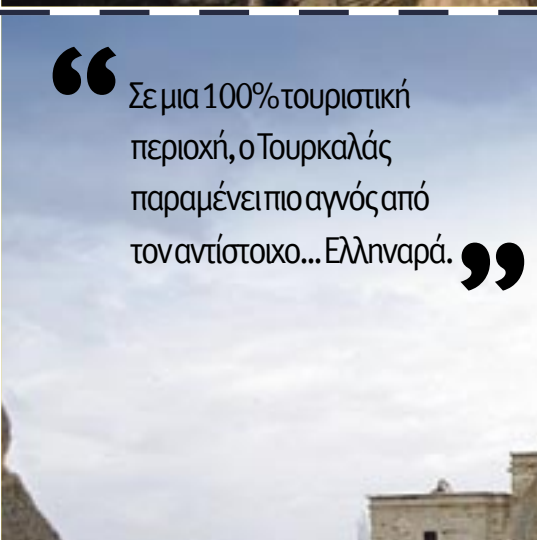

Καπαδοκία από ψηλά

Στο Γκίόρεμε μπορεί να δεις πάνω από 25 αερόστατα να φουσκώνουν και να απογειώνονται λίγο μετά το ξημέρωμα. Η πτήση διαρκεί περίπου μία ώρα και, αν ο καιρός το επιτρέπει, ο πιλότος φέρνει το καλάθι σύρριζα στους ηφαιστειακούς σχηματισμούς - τις «γυαίνες καμινάδες», που λένε και οι ντόπιοι. Η πτήση κοστίζει ακριβά (175 ευρώ μαζί με πρωινό), αλλά τη συστήνουμε ανεπιφύλακτα. **Πληροφορίες: Kapadokya Balloons, τηλ.: 0090.384.271.2442, www.kapadokyaballoons.com**

“ Σε μια 100% τουριστική περιοχή, ο Τουρκαλός παραμένει πιο αγνός από τον αντίστοιχο... Ελληναρά. ”

Όσο για τους οδηγούς; Απρόσεκτοι και επιθετικοί χωρίς λόγο. Όλοι τους, οπότε φυλάγεται και ξέρεις τι σε περιμένει μετά το πρώτο σοκ. Το πραγματικό σοκ όμως, με την καλή έννοια, είναι η υποδοχή που έχουμε από τους τούπους, από την πρώτη κιόλας βραδιά μας στην Ταμπρίζ. Η Βούλα βρίσκεται ξαφνικά περικυκλωμένη σε ένα πάρκο από ένα τσούρμ... μανιλοφορούσες μαθήτριες και εγώ από μία παρέα φοιτητών. Θέλουν να μας φωτογραφίσουν με τα κινητά, να μάθουν για εμάς, για την Ελλάδα και τη Δύση, για το πώς βλέπουμε το Ιράν. Από τότε, οι προσκλήσεις σε σπίτια αρχίζουν να πέφτουν βροχή. Ξέραμε ότι οι Ιρανοί είναι φιλόξενοι λαός, αλλά αυτά που ζούμε τις επόμενες μέρες δεν τα περιμέναμε. Μας φέρνουν φαγητό στο αυτοκίνητο, μας βάζουν στα σπίτια τους, δε μας παίρνουν χρήματα, μας κερνούν τα ψώνια από το μπακάλικο - απίστευτα πράγματα, που δεν τα έχουμε δει πουθενά. Ειδικά οι τουρκόφωνοι Αζέροι, που κυριαρχούν στο βορειοδυτικό άκρο της χώρας και στην Κασπία, πρέπει να είναι οι πιο γενναίοι άνθρωποι του πλανήτη. Άρχοντες! Σε κερδίζουν τόσο, που ξεχνάς ότι βρίσκεσαι στη χώρα που εδώ και τριάντα χρόνια κυβερνάται από μία ελίτ σκληροπυρηνικών μουλάδων, με βάση τους νόμους του Κορανίου. Στο Ιράν βλέπεις τους ανθρώπους να χαίρονται με απλά πράγματα, ξεπερασμένα για τη δική μας νοστροπία. Χωρίς αλκοόλ, χορό και νυχτερινή διασκέδαση, το ρίχνουν στο πικνικ μέχρι τα μεσάνυχτα. Στα τεράστια καταπράσινα πάρκα που υπάρχουν σε κάθε πόλη, το φαγητό στρωμασάδα με όλη την οικογένεια, η μπάλα και το λούνα παρκ είναι οι μόνοι τρόποι διασκέδασης. Μέχρι να μπούμε λίγο πιο βαθιά στο πετσί της χώρας, το καθιστάς μάς έχει κάνει δικούς του. «Αν περνούν τόσο καλά και είναι τόσο ανοικτοί οι άνθρωποι, χαλάλι ο Χομείνι!», λέμε μεταξύ μας. Χώρια που όλα είναι από μύθηνα και αισθάνεσαι ασφαλής ως ταξιδιώτης όσο πουθενά αλλού...

Ισλαμικός μεσαίωνας;

Μπορείς να αφιερώσεις χιλιάδες λέξεις για τις φυσικές ομορφιές, τα αξιοθέατα και τον πολιτισμό που ενγένει συναντάς σε κάθε σου βήμα στο Ιράν. Με το πετρέλαιο... δωρεάν, του δίνουμε και καταλαβαίνει στις διαδρομές μέχρι να φτάσουμε στην Τεχεράνη. Από την Ταμπρίζ στις καταπράσινες ακτές της Κασπίας και από τους λασιωμένους δρόμους πάνω από το Μασουλέχ μέχρι την Καζβίν και τα όρη Αλμπόρτζ (εκεί όπου κρύβονταν οι Ισλαμλίτες Ασασσίνιοι), το Discover γίνεται αγνώριστο από τη λάσπη. Στην Τεχεράνη βλέπεις το άλλο πρόσωπο της χώρας. Η μπορζουαζία των βόρειων προαστίων βιώνει τη δική της δυτική παρένθεση, ενκρυπτώ, βέβαια. Στους δρόμους βλέπεις BMW 645 και Mercedes CLS, με μοντέρνους γόνους πλούσιων οικογενειών στο τιμόνι. Στις πολυτελείς κατοικίες, πίσω από τις... περσίδες πάντα, διοργανώνονται συνεχώς πάρτι, με κάποια να φτάνουν -όπως μας περιγράφουν- σε επίπεδα ακολουσίας. Η μαντίλα βγαίνει, τα κάλλη των κορπισίων καλύπτονται κάτω από τα Benetton και τα Donna Karan φορέματα, ποπ και ρέιβ μουσική παίζει στη διαπασών και το αλκοόλ -και ενίοτε η κόκα-ρέουν σε αφθονία. Όλα με μία δόση υπερβολής, όπως καθετί απαγορευμένο. Με το φόβο του καρφώματος, πάντα, από το συντηρητικό γέιτονα ή το χαφιέ, από τους πολλούς που κυκλοφορούν. «Εχω βαρεθεί να κρύβομαι!» μας λέει μια Ιρανή, γυναίκα ενός από τους τελευταίους εναπομείναντες Έλληνες της Τεχεράνης. Πίσω από τα μνημειώδη τζαμιά, τις γέφυρες του 16ου αιώνα, τα σκεπασμένα παζάρια -τις κλασικές καρτ ποστάλ του Ιράν, δηλαδή- κρύβεται μια καταπιεσμένη κοινωνία έτοιμη να εκραγεί. Μιλάμε για τις μικρότερες ηλικίες και τα υψηλότερα εισοδήματα, γιατί η πλειονότητα μάλλον εξακολουθεί να ασπάζεται την ισλαμική επανάσταση του '79. Κάπου εκεί, ως επισκέπτης, διακάζεσαι. «Η ισλαμική επανάσταση ήταν ό,τι χειρότερο έχει συμβεί σ' αυτήν τη χώρα», μας λέει ο Μανσούρ από τη Γαζντ. «Τώρα πρέπει να ξεκινήσουμε τη δική μας.» «Ζούμε το δικό μας μεσαίωνα και οι περισσότεροι άνθρωποι δεν το καταλαβαίνουν, γιατί δεν ξέρουν τι σημαίνουν ανθρώπινα δικαιώματα» προσθέτει ο Σαμίν, δείχνοντάς μας τη σπασμένη ωλένη του από το ξύλο. Πράγματι, δεν μπορεί, λες, εν έτει 2008 ένα ερωτευμένο ζευγάρι να μην μπορεί να κυκλοφορήσει στο δρόμο χέρι χέρι, μια κοπέλα να τρώει βουρδουλιές επειδή φάνηκε το μαλλί μέσα από τη μαντίλα και μία κοινωνία ολόκληρη να μην αφήνεται ελεύθερη να διασκεδάσει όπως γουστάρει, να ταξιδέψει. Γιατί να μην επιλέγει, σε τελική ανάλυση, ο καθένας τον τρόπο ζωής που θέλει; Οραίο το πικνικ, αλλά όχι για όλους. Αυτό, βέβαια, δε σημαίνει ότι πρέπει να αποκλείσετε το Ιράν από τους ταξιδιωτικούς προορισμούς σας, το αντίθετο μάλιστα. Να αφήσετε τις προκαταλήψεις σας πίσω και να έρθετε εδώ για τα μαθήματα ιστορίας, πολιτισμού και πολιτικής που θα πάρετε. Χώρια που στο Ιράν θα βρείτε μια ανοικτή αγκαλιά από τον πιο ωραίο λαό που έχετε συναντήσει. Η παρουσία ενός ξένου εδώ, όμως, έχει και άλλη σημασία: Είναι ακόμα ένα λιθαράκι για να βγει αυτή η υπέροχη χώρα από το δικό της μεσαίωνα..._A. T. >>>

Το Ιρανικό μοντέλο

Στην Τεχεράνη συναντήσαμε το Βαγγέλη Βενέτη, καθηγητή Ισλαμολογίας-Ιρανολογίας στο πανεπιστήμιο του Λέιντεν (Ολλανδία), ο οποίος μας έδωσε ενδιαφέροντα στοιχεία για το Ιράν:

Βασικοί πυλώνες της ζωής: «Η φιλοξενία, η γενναιοδωρία, ο σεβασμός προς τους μεγαλύτερους, η οικογένεια και η προσοχή στη νέα γενιά»...

Η σχέση με τους Άραβες: «Οι Πέρσες δεν είναι Άραβες, το Ισλάμ τους ενώνει. Όσο περίεργο και αν ακούγεται, το Ιράν είναι το τελευταίο προπύργιο ευρωπαϊκής κουλτούρας στην Ασία».

Το πολιτικό σύστημα της χώρας: «Ιδρύθηκε το 1980 έπειτα από δημοψήφισμα. Ήταν κοσμοϊστορικό γεγονός, γιατί ιδρύθηκε ένα πολιτικό σύστημα βασισμένο στο Κοράνι και στη Σαρία. Πολύπλοκο, αλλά ξεκάθαρο στις αρχές του».

Το μοντέλο διακυβέρνησης: «Ο Χομεϊνί θέσπισε το ανώτατο αξίωμα του κορυφαίου Αγιοστόχ, που δεν έχει εκτελεστικό χαρακτήρα, αλλά εποπτικό. Καθοδηγεί και επιβλέπει διά βίου τη λειτουργία του πολιτικού συστήματος μαζί με ένα σώμα 86 Αρίστων - τη γερουσία. Εκτελεστικό ρόλο έχει η κυβέρνηση. Εκλογές γίνονται για ανάδειξη προέδρου και για το κοινοβούλιο. Οποιοσδήποτε μπορεί να βάλει υποψηφιότητα για πρόεδρος».

Για την ελευθερία του λόγου: «Υπάρχει ελευθερία λόγου, αλλά σταματά εκεί που ξεκινούν οι ισλαμικές αξίες και αρχές. Δεν μπορεί να γράψει κάποιος κάτι για τον πνευματικό γκέιτ».

Οικονομική κατάσταση: «Το κύριο πρόβλημα της χώρας είναι η διαχείριση. Παρ' ότι έχει πετρέλαιο, εισάγει το 70% της βενζίνης, γιατί δεν έχει επαρκή διυλιστήρια. Βρίσκεται σε οικονομικό κλοιό (εμπάργκο) από το '79, έχει περάσει από έναν καταστροφικό πόλεμο οκτώ ετών με το Ιράκ και το 60% του πληθυσμού είναι κάτω των 30 ετών. Το Ιράν αναπτύσσεται μόνο του».

TA NEA TOY DISCOVERY

Ένδειξη χιλιόμετρα: 73.547, χλμ. **ταξιδιού:** 64.432, χλμ. **διαδρομή:** 6.099 **Ανεφοδιασμοί:** 11, **λίτρα ντίζελ:** 936, **λίτρα/100 χλμ.:** 15,3

Παρατηρήσεις: Αν παρουσιάζεται αυξημένη η κατανάλωση, είναι γιατί «το πατάσαμε» με το παραπάνω στο Ιράν, όπου το πετρέλαιο είναι ουσιαστικά μία... ευγενική χορηγία της ισλαμικής δημοκρατίας (86 λίτρα/ευρώ!). Βγαίνοντας από Τουρκία, το χειρόφρενο κήρυξε απεργία, χωρίς να έχουμε πατήσει σε λάσπη ή χώμα. Το αποσυνδέσαμε ηλεκτρονικά μέχρι να ανοίξουμε τους δίσκους και να το ρυθμίσουμε - κάτι που δεν είναι και ό,τι πιο εύκολο. Έπειτα από τρεις μέρες στα βουνά του Ιράν, η πίσω ανάρτηση μαλάκωσε. Από διαρροή λαδιού στο πίσω αριστερό αμορτισέρ τελικά, μιας και βρήκαμε ξεβιδωμένο το σωληνάκι που το συνδέει με το ξεχωριστό δοχείο λαδιού/αέρος. Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας, όπως μας λέει ο Μιχάλης Κυριαλάκης (Jam Sport), αλλά μέχρι την Ινδία πρέπει ή να βρεθεί τεχνίτης που να το φτιάξει ή να μας στείλουν νέο αμορτισέρ από τη Σινδό. Κατά τα άλλα, η κατανάλωση λαδιού είναι ανύπαρκτη και ο συμπλέκτης δουλεύει άψογα. Πεσμένη η ισχύς του TDTV6 στο Ιράν, προφανώς λόγω μετριασμού ποιότητας του πετρελαίου.

INFO: Πληκτρολογήστε www.theworldoffroad.com για να δείτε πού βρισκόμαστε τώρα!

5/4/2008, ημέρα 292η, Αρδανέθα (Τουρκία), 58.333 χλμ.: Μεσπέρι αποκαρτερώμε τους δίσκους μας και αναχωρούμε από το σπίτι στο Ράδιο Θεσσαλονίκη.

6/4/2008, Αθήνη, 58.564 χλμ.: Πιάνουμε τα παρόδια της Μικράς Ασίας και μένουμε σε κάμπινγκ στο Αϊβαλί με θέα τη Λέσβο.

7/4/2008, Σμύρνη, 58.779 χλμ.: Εγκάρδια υποδοχή στο προξενείο. Φιλοξενούμε στο σπίτι του ανθρώπου μας εκεί, Γιώργου Πετσούτα.

8/4/2008, Παρούκτσε, 59.001 χλμ.: Περιήγηση στον τεράστιο αρχαιολογικό χώρο με τα αρχαία θεμέλια του τρούφου.

9/4/2008, Ικόνιο, 59.432 χλμ.: Διανυκτερεύουμε στο εθνικό στάδιο της πόλης.

10/4/2008, Κιρσεχίρ, 59.814 χλμ.: Δοκιμάζουμε το Ετοχ στην Άγκυρα και φεύγουμε για Καππαδοκία. Ύπνος έξω από αγροτόσπιτο.

11-12/4/2008, Γκιορμε, 59.997 χλμ.: Πετάνε με οερόστατο πάνω από την Καππαδοκία και γνωρίζουμε με τοπική οικογένεια του Γκιορμε.

13-14/4/2008, Γκιορμε, 60.260 χλμ.: Πολλή χιλιόμετρα στο χωριό της κεντρικής Καππαδοκίας, που κάποτε είχαν ελληνικό στίγμα: Προκόπι, Σινασός, Μαϊλακοπή, Κορβάθη...

15/4/2008, Ουσιλάρ, 60.779 χλμ.: Βρίσκουμε καταφύγιο στο πάρκινγκ του δάμου. Παρέα οι συμπυεσμένοι φυλάκες.

16/4/2008, Ντογκουμογιαζί, 61.258 χλμ.: Κατασκηνώνουμε στους πρόποδες του Αραράτ.

17/4/2008, Τσιμπρίζ (Ιράν), 61.587 χλμ.: Στο σύνορο μας υποδέχονται εγκάρδια οι Ιρανοί. Κατασκηνώνουμε στο κεντρικό πάρκο Εθλικού και περνάμε το βράδυ μας με ντόπιους φοιτητές.

18/4/2008, Αρνασμίτ, 61.858 χλμ.: Στη Σαρεϊν με τα ποιάθερα του τρούφου, μία οικογένεια Αζέρων μας προσκαλεί σε... πικ νικ. Κατασκηνώνουμε στο πάρκο με την τεχνική λίμνη.

19/4/2008, Μασουλέχ, 62.137 χλμ.: Διασπάρδισα τα παρόδια της! Διανυκτερεύουμε στο ορεινό χωριό που θυμίζει έντονα Ευρασια.

20/4/2008, Νισασταντέ, 62.184 χλμ.: Οδηγούμε μέσα στα σύννεφα, στα 2.200-2.400 μ. υψόμετρο, και μας πιάει η νύκτα στα βουνά. Τοπική οικογένεια μας προσφέρει φιλοξενία. Αξέχαστη βραδιά...

21/4/2008, Όρη Αλμπόρτζ, 62.487 χλμ.: Διανυκτερεύουμε στα 1.800 μ. με θέα τα βουνά της Ασσασσιάν. Από τα κορυφαία κάμπινγκ όπου του ταξιδιού!

22/4/2008, Καζβίν, 62.694 χλμ.: Ενώ κοιμόμαστε σε κεντρικό πάρκο της πόλης, δεκάμισο έλεγχο της αστυνομίας στις 2 π.μ. Ευγενέστατοι οι αστυνομικοί.

23/4/2008, Τεχεράνη, 62.874 χλμ.: Μας υποδέχεται ο Αλέξανδρος Μεταξάς στην πρεσβεία και περνάμε τη νύκτα στο σπίτι του προξένου μας, Χρήστου Καρρά. Παρκομασμένη η ελληνική κοινότητα...

24/4/2008, Τεχεράνη, 62.874 χλμ.: Ισλαμιστές, χάρη επιθετικών στο site μας, γνωρίζουμε με τη βόρεια πρόστα της πρωτεύουσας, Ρεχόρ οικονομίας: 40 ευρώ μόνο εφοδίασμο σε μία εβδομάδα!

25/4/2008, Ισφαχάν, 63.333 χλμ.: Στο πάρκο Γκαντρίρ βρίσκουμε τον Κώστα Κόλλη, που περπατάει επί 18 χρόνια στην Ασία!

26-27/4/2008, Ισφαχάν, 63.358 χλμ.: Ατέλειωτο περπάτημα στην ηλιόστια του μιάμιου, στα τζαμιά του Σάκχ Αββά και στις γέφυρες του 16ου αιώνα.

28/4/2008, Περούσσις, 63.780 χλμ.: Αξίζει η περιήγηση στο παλάτι του Δαρείου, του Ξέρξη και όλων των «εκαθρών» των αρχαίων ημιών προγόνων. Διανυκτερεύουμε έξω από το αστυνομικό τμήμα του αρχαιολογικού χώρου.

29/4/2008, Σιράζ, 63.850 χλμ.: Ξε καλή φυσική κατάσταση όλη μέρα και οι δυο μας - άγνωστο γιατί. Το βράδυ μας κάνει το τραπέζι ενός αστυνομικού, ο Μεχνάι.

30/4/2008, Γιαζν, 64.285 χλμ.: Ο Αγιοστόχ Χομεϊνί μιλά στο Σιράζ, και στην πόλη γίνεται πανικός. Αποφασίζουμε να ταξιδέψουμε προς τα βόρεια...

1-3/5/2008, Γιαζν, 64.300 χλμ.: Στην πιο χαλαρή πόλη του Ιράν, για πρώτη φορά μένουμε σε ξενοδοχείο, από τη μέρα που φύγαμε από Ελλάδα...

4/5/2008, Γιαζν, 64.330 χλμ.: Γνωρίζουμε με περσά και ιρανοί, προοδευτικών φοιτητών.

5/5/2008, Καρανάκ, 64.432 χλμ.: Από τον Ξενώνα του αρχαίου ζωροαστρικού χωριού ξεκινά το οδοιπορικό μας προς το Πακιστάν...